

အမုန်းနှစ်ခုရဲ့

ဆုံမှတ်

ရင်ဝိုင်း

အခန်း-၁

အနီရောင် လိုက်ကာများ တပ်ဆင်ထားသည့် ဧည့်ခန်း အတွင်းတွင် ဒေါသနီနီမျက်ဝန်းများ ဖြင့် တန်ဆာဆင်နေပြန်သည်။ ။ ပြင်ဆင်ထားမှု နှင့် လိုက်ဖက်ညီစွာ ဖြစ်နေသည့် အခြေအနေကို ဖြူတစ်ယောက် မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင် အံ့အားသင့်နေရသည်။ ။ အခြေအနေကို လက်မခံချင်ဘဲ နာခံရတော့မည်။

"အခုချိန်ကစပြီး မင်းက ငါ့မိန်းမဖြစ်သွားပြီ ... ငါ့ခိုင်းတာ မင်းလုပ်ရမယ်။ ဒါ့ငါ့အမိန့်ပဲ"

အမိန့်ဆန်ဆန် စကားက ခါးသီးစွာ နားဝဆီကို ဦးခိုက်လာသည်။ ။ ဖြူ မလိုချင်သော အရာတစ်ခုကို ဘယ်လိုစိတ်ဖြင့် လက်ခံရမည်နည်း။

"ဘာရှင့် ရှင်ပြောတာ လုပ်ရအောင် ဖြူက အရပ်လား ... ဝေးသေးတယ်"

အမုန်းရှင်၏ စကားတို့ သည် မနောဖြူ အံ့အားသင့်လွန်း၍ ဖေဖေနှင့် မေမေဆီကို လှမ်းကြည့်မိလိုက်သည်။ ။ မျက်နှာပျက်လျက် ခေါင်းငုံ့ထားကြလေသည်။ ။ ဖေဖေနှင့်မေမေက သဘော တူလိုက်တာ ဖြစ်မည်။ ဘယ်လို အကြောင်းကများ ဖေဖေနှင့်မေမေကို ခေါင်းညိတ်စေသနည်း။ ထို့အပြင် မိမိတို့ ရှေ့တွက် ဗိုလ်ဆန်ဆန် မောက်မာပြနေသည့် သမက်လောင်း လက်ထဲကို ထည့်ရဲကြသည် မှာ အတော်သင့် အခက်ခဲ မဟုတ်

နိုင်ချေ။

"မဟုတ်ဘူး လို့ ပြောပေးပါနော် မေမေ ... သူပြောနေတာ ရူးနေလို့ မဟုတ်လား ... ပြော ပြောပါ မေမေရယ်"

မေမေပခုံးကို ကိုင်လှုပ်ကာ ပြောလိုက်ပေမဲ့ တုံ့ပြန်စကား တစ်စုံတစ်ရာမှ ထွက်မလာချေ။

"ဟုတ်တယ် အမုန်းရှင် ပြောတာမှန်တယ် ... ဖေဖေတို့ အကြွေးတွေ အတွက် သမီး သူနဲ့ လက်ထပ်ပေးပါ"

ဖေဖေ စကားကြောင့် ဖြူမှာ ယိုင်လဲချင်စိတ်ပင် ဖြစ်သွားမိသည် ။ တစ်ခါမှ မငိုဖူးသည့် ဖြူ မျက်ရည်ကျလာ၏။ မျက်ရည်များ ၏ တရားခံသည် သူဖြစ်သည် ။ ဖြူကို မျက်ရည်ကျစေသူကို တစ်သက်တာ ခွင့်မလွှတ်နိုင်တော့ပေ။

"မင်းကြားပြီမလား ... ငါ့နောက်လိုက်ခဲ့ဖို့ မင်းအဝတ်စား တွေကို ထုတ်ပိုးချေ"

အမုန်းရှင်၏ စကားများ သည် အထက်စီး ဆန်လွန်လှ၏။ ဖေဖေမှ လွဲ၍ ဘယ်ယောက်ျား အမိန့်မှ မနာခံဖူးသည့် ဖြူအဖို့ စိတ်ထဲတွင် နာကျင် လွန်းလှသည့် ဝေဒနာကို ခံစားနေရသည် ။

"မလိုက်ခဲ့နိုင်ဘူး။ မနောဖြူဆိုတဲ့ ကျွန်မက မချစ်တဲ့ ယောက်ျား တစ်ယောက်ကို လက်ထပ်ဖို့ စိတ်ကူးမရှိဘူး"

ပြတ်ပြတ်သားသားပင် တုံ့ပြန်လိုက်သည် ။ အမုန်းရှင်ဘက်က ခြောက်ကပ်ကပ် ရယ်သံများ ထွက်ပေါ် လာတော့သည် ။ သူ့ဆီကို အံ့ကိုကြိတ်ပြီး ခေါင်းကို စောင်းငဲ့ကြည့်မိသည် ။ ဖြူသာ မုန်တိုင်း တစ်ခုဖြစ်လျှင် သူ့ကို အဝေးဆုံး လွင့်ထုတ်လိုက်ချင်သည် ။ မြင်နေရသည့် မျက်စိကို

ပင် သနားမိသည် ။

"ဟား ဟား ရပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မင်းမိဘတွေကတော့ ရှယ်ယာတွေ ခိုးရောင်းတဲ့ အမှု ပြီးတော့ ငွေအလွဲသုံးစားမှုနဲ့ တစ်သက်လုံး ထောင်နန်းစံရုံပဲပေါ့"

"ဘာ ဘာပြောတယ်"

ယခင်က နားမလည်သေးသည့် အရာကို နားလည်သလိုရှိလာသည် ။ ဒါဆို ဖြူသာ အမုန်းရှင်ကို လက်မထပ်ရင် ဖေဖေနှင့်မေမေ ထောင်ကျွန်မည်ပေါ့။ ဖြူ တွေဝေသွားရသည် ။ မိဘများကို သည် လို အဖြစ်မခံနိုင်ပါ။ ပြီးတော့ တစ်ဖက်ကလည်း အမုန်းရှင်လို အတ္တကြီးလွန်းလှသည့် လူမျိုးကို လက်မထပ်လိုပါ။ ဖြူ စဉ်းစားရ ကြပ်နေပါပြီ။

ဖေဖေနှင့်မေမေကို ကြည့်လိုက်ရတော့ ညှိုးငယ်လှသော မျက်နှာများ ဖြင့် ဖြူ၏ ရင်ကို ထိုးစွသလို ခံစားရသည် ။ ဖြူသည် မိဘကျေးဇူး ဆပ်ခွင့်ရချင်ပါသည် ။ ပါးပြင်သို့ကျလာသည့် မျက်ရည်တို့ ကို ခပ်ကြမ်းကြမ်း လက်ဖြင့် ပွတ်ဆွဲလိုက်သည် ။

"ကောင်းပြီလေ ကျွန်မလက်ခံရတော့မှာ ပေါ့ ... ထောက်ချောက်ထဲ ဝင်မိမှာ တော့ ရုန်းထွက်လည်း သေရုံအပြင်မှ မရှိတော့တာ ... ဆုပ်လည်း စူး စားလည်း ရူးမှာ ပဲ တစ်ခုတော့ ရွေးရတော့မှာ ပေါ့ ဟင်း ဟင်း"

မဲ့ပြီးပြီးရုံသာ ဖြူ ဘာတတ်နိုင်မည်နည်း။ သားကောင်ဖြစ်နေမှတော့ မုဆိုးလက်ကို ကြောက်နေရန် မသင့်တော့။ တစ်ခါတစ်ရံ သားကောင် အလှည့်ရောက်တတ်သည့် အခါသာ ပြန်လည် ချေပနိုင်အောင် အားတင်း ထားရမည်။ အမုန်းရှင်ကို နာကြည်းသည့် မျက်လုံးများ ဖြင့် လှမ်းကြည့်လိုက်သည် ။

"သွားမယ်လေ"

"မင်း ဘာမှ မယူတော့ဘူးလား"

"မယူတော့ဘူးပေါ့ မိဘအိမ်ကနေ ယောက်ျားနောက်လိုက်တာပဲ ဘာလိုသေးလို့ လဲ ... ရှင် အမြင်မတော်ရင် ဝယ်ပေးပေါ့ ဆင်ပေးရမှာ ရှင့်တာဝန်ပဲလေ"

"မင်းမာနကလည်း မသေးဘူးပဲ ... ငါက အဲဒါမျိုးမှ သဘောကျတာ ကြိုက်တယ် ကြိုက်သွားပြီ"

လက်ဖြောက်တီး၍ ဆိုနေသော အမုန်းရှင်ကို မျက်စောင်း ထိုးကြည့်လိုက်၏။ ဖြူက ရွဲ့သည် ကို အမုန်းရှင် အကြိုက် ဖြစ်နေပြန်သည် ။ ဖြူ နှုတ်ခမ်းကို ပြတ်လုမတတ် ကိုက်ခဲ ထားလိုက်သည် ။ ငွေနှင့်လဲတိုင်း အရာရာပြီးမြောက်သည် ထင်သည့် သူ၏ အယူအဆကို ဆန့်ကျင်ပစ်မည်။

မနောဖြူ မနောဖြူ မင်းမာန မင်းတုံပြန်မှုကလည်း အထင်မသေးရပေမဲ့ ၁၅နှစ်တာ ကိန်းအောင်း မွေးမြူလာခဲ့တဲ့ ငါရဲ့ အငြိုးတွေ အမုန်းတွေကိုတော့ မင်းမှီအောင် ပြိုင်နိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး ကွာ။

အမုန်းရှင်သည် ဖြူ၏ လက်ကို ဆွဲခေါ်သွားတော့သည် ။ ဖေဖေနှင့် မေမေကိုတောင် နှုတ်ဆက်ခွင့် မပေး။ လှည့်ကြည့်ရင်းမျက်ဝန်းများ ဖြင့်သာ ဦးခိုက်လိုက်သည် ။

"သမီးရယ် မေမေကိုခွင့်လွှတ်ပါ အဟင့်ဟင့်"

"မငိုပါနဲ့ ကွာ ဒါငါတို့ သက်သက် ချောက်ချခံခဲ့ရတာ ငါ အမုန်းရှင်ဆိုတဲ့ ကောင်ကို ရင်းရင်းနှီးနှီး သိနေသလိုပဲ ဘယ်မှာ လည်း တော မသိဘူး"

"ကျွန်မလည်း ဒီအတိုင်းပဲ သိနေသလိုပဲ"

သမီးလေး အတွက် စိတ်မကောင်းလှ။ တရားဝင် လက်ထပ်ယူမည် ဆို၍ သာ လက်ခံလိုက်ရသည် ။ အကယ်၍ လက်မခံလျှင် ဦးရာဇာနှင့် ဒေါ်နန်းရွှေစင်တို့ မှာ ထောင်ကျရုံမျှမက ကျန်ခဲ့သည့် အကြွေးများကို မ နှောဖြူက ဆပ်ရမည် ဖြစ်သည် ။ သမီးလေးကို ဒုက္ခမဖြစ်စေလို၍ လက်ထပ်စေခဲ့သည် ။

ကားကို ရှေ့ပင်းစင်တာ တစ်ခုသို့မောင်းခိုင်းလိုက်သည် ။ အမိန့်တစ်ခုကို ချမှတ်လိုက်သည် ။

"ကဲ မင်းဆင်းလာခဲ့"

ဖြူလည်း မဆင်းဘဲ အခန့်သား ကားထဲမှာ ပင် ထိုင်နေလိုက်သည် ။ အမုန်းရှင် စိတ်မရှည်ဟန်ဖြင့် မနှောဖြူ၏ လက်ကို ခပ်ကြမ်းကြမ်း ဆွဲချလိုက်တော့မှ ကားအပြင်ကို ရောက်လာတော့သည် ။ ဖြူ၏ လက်များ နာနေပါပြီ။

ရှေ့ပင်းစင်တာထဲအထိ အမြန်ဆွဲခေါ်လာ၍ တရွတ်တိုက်ပါလာခဲ့တော့သည် ။

"ကဲ ဝယ်တော့ မင်းကြိုက်တာ အကုန်ဝယ်"

ခါးကို ထောက်ကာ မျက်နှာကို မကြည့်ဘဲပြောနေ၏။ ငွေမက်သည့် အသိုင်းအဝိုင်းကို ငွေဖြင့် ဖိနှိပ်မည်။ ဘယ်လောက် ကြာရှည်စွာ တောင့်ခံနိုင်မှာ လဲ။

"ရှင်အကြင်နာမဲ့လှချည်လား လူကို နွားကို နွားသတ်ရုံ ဆွဲတာလို ခေါ်လာပြီးတော့"

"မင်းကိုပြောပြီးပြီလေ။ မင်းကို ငါကြိုက်သလို လုပ်လို့ ရပါတယ်ဆို

အဲဒါ မြဲမြဲမှတ်ထား"

"ရှင် ရှင် လူယုတ်မာ"

ဖြူမှာ ဒေါသထွက်၍ အမုန်းရှင်၏ ပါးကို ရိုက်ရန် ရွယ်လိုက်ပေမဲ့ လက်က လေထဲမှာ ပင် ရပ်တန့်သွား၏။ အမုန်းရှင်က လက်ကို လှမ်းဖမ်း ထားခြင်းကြောင့်ဖြစ်သည် ။

"ရိုက်ကြည့်လေ။ ငါဆိုတဲ့ ကောင်က ငါ့ကိုနာကျင်အောင် လုပ်ရင် အဲဒီလူကို နှစ်ဆ နာကျင်အောင် ပြန်လုပ်တတ်တယ်"

"ဟွင်း မိန်းကလေးနဲ့ တူပြီး ရန်ဖြစ်တတ်တဲ့ ယောက်ျားတဲ့ အံ့ရော"

"မင်းဝေဖန်ပိုင်ခွင့်မရှိဘူး။ ငါဘာသာငါ မိန်းမနဲ့ မကလို့ ဂေးတွေနဲ့ ပဲ ရန်ဖြစ်ဖြစ် မင်းအပူ မပါဘူး ... မင်းရဲ့ လုပ်ရပ်တိုင်းက မင်းမိဘတွေ အပေါ် သက်ရောက်မှုရှိတယ်ဆိုတာ မင်းမမေ့နဲ့ ဒါပဲ"

မေမေတို့ ကို ဒုက္ခပေးမှာ စိုး၍ သာ သည်းခံလိုက်ရသည် ။ စိတ်ထဲက တနုတ်နုတ် ဖြစ်နေတော့သည် ။ အမုန်းရှင်ကို သတ်ပစ်ချင်စိတ်တို့သည် တဖွားဖွား ပေါ်နေ၏။ မျက်နှာပြင်ကို ကုတ်ဖြုတ်လိုက်ချင်မိသည် ။ တစ်ခွန်းမကျန် မရှက်မပြု ပြန်ရန်တုနေသော အမုန်းရှင်ကို ပို၍ ရွံမိသည် ။

"မင်းရွေးနေတာ တော်တော်ကြာနေပြီ ငါ့တစ်သက် သူများကိုမစောင့်ဖူးဘူး ... မင်းအတွက် အချိန် ဒီလောက်မပေးနိုင်ဘူး အလုပ်ရှိသေးတယ် အချိန်တွေအလကား ဖြစ်ကုန်ပြီ"

"ဒါဆို ရှင်ပြန်လေ"

"ဟ မင်းကိုထားခဲ့ရအောင် ရှုံးနေတာ မဟုတ်ဘူး ။ မင်းမိဘအိမ်ပြန်သွားရင် ဘယ်လိုလုပ်မှာ လဲ။ မင်းကို မင်းမိဘ မပိုင်တော့ဘူး။

ငါပိုင်သွားပြီ မှတ်ထား"

တကယ်တော့ ဖြူသက်သက်မဲ့ကြာအောင် လုပ်နေခဲ့ခြင်းပါ။ အမုန်း ရှင်ဆိုသည့် သူ့ကို နည်းနည်းတော့ ပညာပေးရမှ ကျေနပ်မည်။

"ရှင်ပဲ ရွေးခိုင်းတာပဲလေ"

"ညီမလေး ဒီဆိုင်မှာ ဒီဇိုင်း ဘယ်နှမျိုးလောက်ရှိလဲ ... သူ့sizeနဲ့ တော်မယ့်ဟာ အကုန်ထည့်လိုက်"

"ရှင် အစ်ကို"

"မကြားဘူးလား "

"ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့"

တော်တော်ကို စိတ်ဆက်သည့် လူ။ နည်းနည်းလေးမှ အထိအတောက်မခံပေ။

အမုန်းရှင် ကြည့်နေပါ။ ကျွန်မဘက်ကလည်း ရှင်ကို အမျိုးမျိုးပညာပြမယ်ဆိုတာ ရှင်မှတ်ထားလိုက်ပါ။ သူ့ငွေကုန်အောင် လုပ်ရမှာ ဖြူတာဝန်ပဲလေ။ စိတ်ညစ်အောင် အမျိုးမျိုး ဒုက္ခပေးရမယ်။

ဖြူကို သူအိမ်ရှိရာကို ပို့ပေးပြီး အလောတကြီး ချက်ချင်း ပြန်ထွက် သွားတော့သည် ။

"မမလေး လိုတာ ရှိရင်ပြောပါ မမလေး"

"ကျွန်မကို မမလေးလို့ မခေါ်ပါနဲ့ လူလူချင်းပဲ အစ်မအရွယ်ဆိုတော့ အစ်မဖြူလို့ သာ ခေါ်ပါ"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ။ ဒါပေမဲ့ သခင်လေးက သူခေါ်ခိုင်းတဲ့ အတိုင်း ခေါ်မှ ကြိုက်တာ မမဖြူရဲ့ "

"ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်နဲ့ သူ့ကိုယ်သူ သခင်လေးတဲ့ အံ့ပျဲ ဘဝင်လေ ဟပ်နေတာလား မသိဘူး"

ဖြူစကားကြောင့် ကောင်မလေးက တခွီးခွီး ရယ်နေတော့သည် ။

"ဘာရယ်နေတာလဲ ... "

"ရှင် ကြီးကြီး"

ကောင်မလေးက ရယ်သံကို ချက်ချင်း မီးကိုရေနှင့် ငြိမ်းသလို အသံ တိတ်သွား၏။ သခင်လေး၏ မကောင်းကြောင်းကို အိမ်တော်ထိန်း ကြီးကြီးက ပြောတာ မကြိုက်ပေ။

"အော် ဒါသခင်ပြောတဲ့ သခင်လေးရဲ့ ဇနီးလောင်းလား"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ ကြီးကြီး"

"ကျွန်မ ဈေးဝယ်သွားနေလို့ မသိလိုက်ဘူး နားလည်ပေးပါနော် ... မမလေး နေရမယ့် အခန်းကို လိုက်ပြပါမယ်ရှင်"

တရိတသေဖြင့် ပြောနေတာကြောင့် ဖြူအနေကျပ်လှသည် ။ အမုန်း ရှင်က သည် လောက် အာဏာ ပြင်းလား။ ဘာကြောင့်လဲ မသိတော့။

အခန်းထဲတွင် အနားယူနေရင်းက အိမ်ကြီးကို လျှောက်ကြည့်ချင်စိတ် ဖြစ်လာ၍ အခန်းပြင်ကိုထွက်လာခဲ့သည် ။ ဖြူအခန်းဘေးက အခန်းကိုဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့သည် ။

"ဝါး မိုက်လိုက်တာ ဒါအမုန်းရှင် အခန်းပဲဖြစ်ရမယ် ... ဟင်း သိကြ
သေးတာပေါ့"

သူ့အဝတ်စားများကို အခန်း အသေးလေးဖြင့် သီးသန့်ထားတာကို
တွေ့ရသည်။ သေသပ်လှသည့် အခန်းကိုကြည့်ကာ အမုန်းရှင်ဆိုသည့်
လူက တော်တော် ကြီးကျယ်မည်ဆိုတာ ခန့်မှန်းမိသည်။ ။
အခန်းတစ်ခန်းလုံး မွေနှောက်ထားလိုက်သည်။ ပြန်လာလျှင် ဒေါသထွက်ကာ
ဘီလူးကြီးလို ဖြစ်နေမည့် အမုန်းရှင်မျက်နှာကို မြင်ချင်စမ်းပါ
ဘိ။

"ကြီးကြီး ကြီးကြီး"

"ရှင် သခင်လေး"

"မနောဖြူရော သခင်လေး စီစဉ်ပေးခိုင်းထားတဲ့ အခန်းမှာ ပါ"

အမုန်းရှင်လည်း မနောဖြူ၏ အခန်းရှိရာ အပေါ်ထပ်ကို တတ်လာခဲ့
သည်။ ဖြူကို မြင်ချင်လှ၍ မဟုတ်ပါ။ ဘယ်လောက် ခံစားနေရမလဲ သိ
ချင် သွားကြည့်ချင်၍ ဖြစ်သည်။ ။

"ဒေါက် ဒေါက် မနောဖြူ တံခါးဖွင့်စမ်း "

"ဂျောက်"

တံခါးဖွင့်လိုက်ချိန် မနောဖြူကို ဝတ်စားထားသည့် ပုံစံကိုမြင်လိုက်
ရ၍ အမုန်းရှင် ပါးစပ် အဟောင်းသား ဖြစ်သွားရ၏။

ဒေါသလည်း တော်တော်ထွက်သွားမိ၏။

အမုန်းရှင် မြတ်နိုး တန်ဖိုးထားသည့် အင်္ကျီကိုမှ ဝတ်ထားသည်။ ။
ဒေါသ ထွက်လွန်း၍ တရှူးရှူး အသံများ ထွက်လာ၏။

"မင်း မင်း ငါ့အင်္ကျီကို ဘာလို့ ဝတ်ထားတာလဲ ပြောစမ်း"

ပန်းကို ကိုင်လှုပ်ကာ ပြောလိုက်တာကြောင့် ဖြူတော်တော်လန့်သွားရသည်။ ။ အရွဲ့တိုက်ချင်၍ လုပ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ။

"ရှင်ဝယ်ပေးတာတွေ တစ်ခုမှ မကြိုက်လို့ မဝတ်တာ ဒီအင်္ကျီကို ကြိုက်လို့ ဝတ်တာ ဘာဖြစ်လဲ"

"တောက် မင်း မင်း မင်းကိုကြီးကြီးက ငါ့အခန်းမဝင်ဖို့ မပြောဘူးလား"

"ပြောသားပဲ "

ကြီးကြီးတို့ ကို ဆူနေမှာ စိုး၍ ပြောသည် ဟု ညာပြောလိုက်၏။

"ချွတ်စမ်း အခုချွတ်"

"မချွတ်ဘူး"

ဖြူ၏ အရွဲ့တိုက် ဆန့်ကျင်မှုကိုစတင်ကာ အမုန်းရှင်၏ ဒေါသကိုဆွနေမိသည်။ ။ မျက်နှာကို နီရဲနေပုံကို ကြည့်နေရသည် မှာ ဖြူအတွက် အရသာ ရှိလှသည်။ ။

"အော် မင်းက ဒီလိုလား ... မင်းက မချွတ်ချင်မှ တော့ ငါ့ကိုယ်တိုင်ချွတ်ပေးရမှာ ပေါ့"

အမုန်းရှင်စကားကြောင့် ဖြူမျက်လုံးပြူးသွား၏။ ရှေ့ကို တစ်လှမ်းချင်း တိုးလာတာကြောင့် ဖြူလည်း နောက်ဆုတ်ရင်း နံရံကို ကပ်လျက်သား ဖြစ်သွား၏။ လက်ကလည်း ရင်ဘက်ကို ပိုက်ထားမိသည်။ ။ ဖြူ တဒိတ်ဒိတ်ဖြင့် ရင်တုန်ကာ ကြောက်လန့်နေမိသည်။ ။ အမုန်းရှင် ပုံစံကြည့်ရသည် မှာ တကယ် လုပ်မည့် ပုံဖြစ်နေသည်။ ။ မျက်လုံးကို စုံမှတ်၍

အော်နေမိသည်။ ။

"ရှင် ရှင်နော် မယုတ်မာနဲ့ "

မျက်လုံးကို စုံမှိတ်ပြီး အသံကုန်ဟစ်အော်နေသည့် ဖြူ၏ နဖူးကို လက်ညှိုးဖြင့်ထိုးလိုက်သည်။ ။

"ငါဘာလုပ်ရသေးလို့ မင်းက မယုတ်မာနဲ့ ပြောနေရတာလဲ။ စိတ်ချ မင်းကို တရားဝင် လက်မထပ်ရသေး မချင်း လက်ဖျားနဲ့ တောင်မထိဘူး မှတ်ထား"

ဖြူမျက်လုံးကို စေ့စေ့ကြည့်လျက် အမုန်းရှင်ပြောလိုက်၏။ ဖြူမှာ တော့ လက်နှစ်ဖက်ကို ရင်ဘတ်ကိုကပ်ကာ ကြောက်၍ မှိတ်ထားသည့် မျက်လုံးများကို ဖွင့်ကြည့်မိလိုက်သည်။ ။ အမုန်းရှင် မျက်နှာနှင့် ဖြူမျက်နှာမှာ တစ်ထွာလောက်သာ ကွာဝေးတော့သည်။ ။

"အဲဒါဆို ရှင်ကဘာလို့ ဖြူကို စားမတတ်ကြည့်ပြီး ကြိမ်းဝါးနေတာ ကိုး"

"လေမရှုပ်နဲ့ ဒီအင်္ကျီချွတ်ပြီး ငါ့အခန်းပြန်လာပို့ ဒါပဲ"

ဖြူဝတ်ထားသည့် အင်္ကျီလက်စကို ဆွဲပြကာ ပြောသွား၏။ ပြီးတော့ အခန်းထဲက ထွက်သွားတော့သည်။ ။ ထိုတော့မှ အပူလုံးကျသွားတော့သည်။ ။

"ဟူး တော်ပါသေးတယ်။ အင်္ကျီဆွဲအချွတ်မခံရသေးလို့ "

ခုမှ သက်ပြင်း ချနိုင်တော့သည်။ ။ တော်တော်ကို အကြင်နာတရား မဲ့သည့် လူပါ။ အင်္ကျီလေး တစ်ထည်အတွက်နှင့် ဖြူကို ခွေးဆိုသလိုဆိုသွားသည်။ ။ လုံးဝမကျေနပ်။ အမုန်းရှင်ဆိုသည့် လူက ဖြူအတွက် ကမ္ဘာ့ရန်သူတစ်ယောက် ဖြစ်ကိုဖြစ်စေရမည်။ ဖြူ ခံစားရ

သလို သူခံစားစေရမည်။ အံ့ကိုကြိတ်ထားကာ ပြုံးထားလိုက်သည် ။

"ဒီလောက် ကြီးကျယ်တဲ့ လူ အင့်ဟယ် အင့်ဟယ်"

အင်္ကျီကိုချွတ်ပစ်ပြီး ခြေထောက်ဖြင့် ဒေါသဖြစ်ကာ ချနင်းနေမိသည် ။ ပြီးတော့မှ ဟန်မပျက် ပြန်ခေါက်ကာ အမုန်းရှင်အခန်းကို လာလိုက်သည် ။

"ရော့ ဒီမှာ ရှင့်အင်္ကျီ"

"အေး မင်းကို ပထမဆုံးအကြိမ်မို့သည်းခံလိုက်တာ နောက်တစ်ခါ ငါ့မသိပဲ ငါ့ပစ္စည်းထိရင် မင်းမိဘတွေကို အိမ်ပေါ်က နှင်ချပစ်မယ် နားလည်လား"

မျက်စောင်းထိုးပြီး မချိုမချင်ဖြင့် ခေါင်းကို ညိတ်ပြလိုက်သည် ။ ဖေဖေနှင့် မေမေကြောင့်သာ။ နို့မို့ဆို အမုန်းရှင်နှင့်အပြိုင် မာနစစ်ခင်းမိမှ အမှန်ပင်။

"နားလည်ပြီ ဒါပဲမလား"

ပါးစပ်မှ မပြောလိုသည့် ပုံဖြင့် လက်ကို ခါပြလိုက်သည် ။ စိတ်တိုဖို့ ကောင်းလိုက်တာ။ သူ့ကို အရွံ့တိုက်ရန် စဉ်းစား ထားရမည်။ ခုချိန်တွင် ခံစစ်ဘက်တွင် ရှိပေမဲ့ အနိုင်ရအောင် သည်းခံရမယ်။ သူ မထင်ထားသည့် အချိန်မှ ထိုးစစ်ဖြင့် သူ့ကို အလဲပြန်ထိုးမည်။
